

handlinger, som er en del af dens daglige økonomiske aktivitet: kort sagt, ved at drive „politik“ i ordets egentlige forstand.

Under omtalen af den økonomiske union henviser vi specielt til begge disse måder for statsindgreb. Det er nødvendigt at harmonisere og forene den indflydelse, som de seks medlemslande øver på økonomien, til en sådan grad, at medlemslandene vil blive forenet i ét nyt økonomisk område, hvor de seks regeringer foretager en fælles økonomisk regulering og følger en fælles politik.

Skabelse af en fælles landbrugspolitik og konkurrencepolitik er de første skridt i løsningen af denne opgave; men løsningen af denne opgave ligger for størstedelens vedkommende stadig ude i fremtiden og vil blive hovedopgaven i anden og tredje etape. Dette betyder ikke, at den endelige udbygning af toldunionen, og hvad dertil hører, ikke skal fremskyndes mest muligt. Men også i fremtiden vil der ske en udvidelse og en udbygning af området for fælles foranstaltninger. Her vil hovedvægten ikke mere, som under opbygningen af toldunionen, blive lagt på det negative formål at afskaffe systemer og reguleringer, der hindrer fremskridt, men på noget positivt: offentligt ansvar på det økonomiske område. Hvad der står tilbage at blive gjort, er en gradvis omformning af national politik til en fælles kortsigtet og langsigtet politik med henblik på at sikre den hurtigst mulige ekspansion, økonomisk stabilitet og udjævning af konjunktursvinger og nationale eller regionale ulige vægtsituationer. Dette indebærer nødvendigvis fastlæggelse af langsigtede mål for hele Fællesskabet.

Sammensmeltningen og harmoniseringen af de lovmæssige rammer for den økonomiske politik og de enkelte medlemslandes foranstaltninger er en logisk konsekvens af det påbegyndte arbejde. Samtidig med at nedbrydningen af handelsskrankerne mellem medlemslandene fører til en integration af de enkelte økonomier inden for et større økonomisk område, må også de seks landes egen økonomiske politik integreres i denne større enhed. En toldunion, som ikke videreudbygges til en økonomisk union, ville næppe blive levedygtig.

3. Dette er den vigtigste grund til, at vi efter sammenslutningen af markederne er tvunget til at gå videre, indtil der er etableret et fæl-

les offentligt ansvar for økonomiske forhold inden for Fællesskabet. Men der er også en anden grund. Integrationen af medlemslandenes økonomiske og sociale politik er i Rom-traktaten forudsat som et middel til at nå frem til et politisk forenet Europa; thi det, som gøres fælles, det, som her forenes, er de enkelte landes politik. Det, som skabes, er en union af medlemslande på det økonomisk-politiske område, eller sagt mere præcist, en forening af den indflydelse, som staterne udøver på det økonomiske område, d. v. s. den økonomiske politik. En sådan union vil berøre en væsentlig del af medlemslandenes interne politik og dele af deres udenrigspolitik, nemlig handelspolitikken. Det er derfor urealistisk at skelne mellem „økonomi“, som vil blive et fælles anliggende inden for det økonomiske fællesskab, og „politik“, hvor et stort arbejde endnu står tilbage at blive gjort ved hjælp af den „politiske union“. En sådan sondring mellem økonomiske og politiske handlinger, der stammer fra en tid, hvor forbindelsen mellem politik og økonomi var af en helt anden art, kan i dag kun skabe forvirring. Det europæiske økonomiske Fællesskab er på ingen måde et rent økonomisk foretagende, som det nu er blevet nødvendigt at udvide med et politisk foretagende. Tværtimod kan det med sikkerhed påstås, at den politiske integration inden for Fællesskabet allerede er indledt på et vigtigt område, medens andre områder — såsom kulturpolitik, ikke-økonomisk udenrigspolitik og forsvarspolitik — endnu varetages af medlemslandene.

4. Den kurs, som er blevet indledt med henblik på oprettelsen af Det europæiske økonomiske Fællesskab, er derfor rigtig fra mere end et synspunkt. For det første vil det kun være muligt at skabe et stort europæisk marked, hvis integrationen udstrækkes til også at omfatte de politiske aspekter og de former for statsindgreb, som påvirker økonomien. For det andet er en sådan integration det nødvendige middel til straks at kunne skabe den europæiske politiske union på et begrænset område — det økonomiske. Formålet er med andre ord at nå frem til en union eller en europæisk integration på det økonomiske plan via toldunionen, som selv nødvendiggør oprettelsen af en sådan videre union.

5. De foranstaltninger, der tager sigte